

Moon Harvest

Eva Fajčíková

Moon Harvest

Síla a moc Měsíce a jeho fází fascinuje lidské pokolení po staletí. Stala se neodmyslitelnou součástí komplexní symboliky různých kultur, vybraných archetypů a neustále přepisovaných a reinterpretovaných příběhů. Magická síla měsíčního svitu se asi nejvýrazněji objevuje jako kulisa v záznamech o praktikách „dábelských“ čarodějek a jejich nočních eskapádách.

Pro Evu Fajčíkovou se měsíční sklizeň bylin (paradoxně prováděná kdykoli jindy než za úplňku), stejně jako postavy čarodějek, objevily v její malířské tvorbě z důvodu zájmu o kontranormativní narativy k tradiční produkci vědění, které vznikalo ve společnosti programově potlačující ženy. Ženy jako ty druhé, jiné, byly po dlouhou dobu považovány za méněcenné, hříšné, za příčinu úpadku člověka z milosti rajských zahrad. Ty ženy, které nabyly poznání a moc prostřednictvím znalosti bylin, lektvarů a mastí, se zas staly ohrožením patriarchálního *statu quo*. Pro Evu (*sic!*) se však mocné ženy/čarodějky stávají – na první (tradiční) pohled nelibivými – hrdinkami jejich obrazů. Jsou neohrožené a svrchované paní svého osudu v paralelním světě, který je nesoudí a neupaluje na základě jejich identity ani jejich vzhledu.

Propojení figury ženy s lunárním cyklem neslouží autorce primárně k reduktivnímu exkurzu k biologickým danostem žen (příznačně zvaným „měsíčky“), ale otevírá možnosti jejich vyjádření prostřednictvím něčeho, co na první pohled přesahuje racionální chápání. Zároveň se Fajčíková obrací k eklektické hře s mytologií – bohyně čarodějek Hekaté se také častokrát

The power and force of the Moon including its lunar phases have fascinated mankind for centuries. The Moon has become an integral part of symbolism in different cultures, selected archetypes and continuously reinterpreted stories. The magical power of the moonlight is perhaps most prominent as a backdrop in accounts of the practices of “evil” witches and their nocturnal escapades.

For Eva Fajčíková, the lunar harvesting of herbs (paradoxically collected at any time other than the full moon), as well as the figures of witches, appeared in her paintings because of her interest in counter-narratives to traditional knowledge in a society that programmatically suppressed women. Women, as the other ones, were for a long time considered inferior, sinful, the cause of man's fall from grace in the gardens of Eden. Those women who gained power through knowledge of herbs, potions and balms became a threat to the patriarchal status quo. For Eva (*sic!*), however, powerful women/witches become – at first (traditional) glance unlikable – heroines of her paintings. They are the fearless and sovereign leaders of their destiny in a parallel world that does not judge or attack them based on their identity or their appearance. The linking of the female figure with the lunar cycle does not serve the artist primarily to reduce women to their biological traits (such as period/cycles), but opens the possibilities of expressing through something that transcends rational understanding. At the same time, Fajčíková eclectically plays with mythology – the goddess of witches, Hekate, is often interpreted as a moon goddess, while the faces of individual figures

interpretuje jako měsíční bohyně; tváře jednotlivých figur zas někdy zakrývá maska nebo závoj se symbolickým významem nepřístupnosti jistého tajemství. Umělkyně dále vědomě pracuje s ambivalentní symbolikou šperkařského řetězu/okovů, srpů na sběr bylin / zbraně nebo postav mladých dívek / prchavosti krásy a všeobecné zpeněžitelnosti. Obdivuhodná znalost účinků různých bylin u pronásledovaných čarodějek ironicky naráží na kompozice figur převzatých z módních časopisů, jež nám chtějí předat iluzi dosažitelnosti věčného mládí právě ve formě zázračných mastiček a lektvarů. Dávno před monetizací *wellness* průmyslem byly totiž právě masti subverzivním nástrojem pro rituály přechodu, jejich halucinogenní účinky symbolickými bránami pro pomyslný let mimo vlastní tělo. Jaké bohyně zýváme dnes při noční aplikaci retinolu, oč je prosíme?

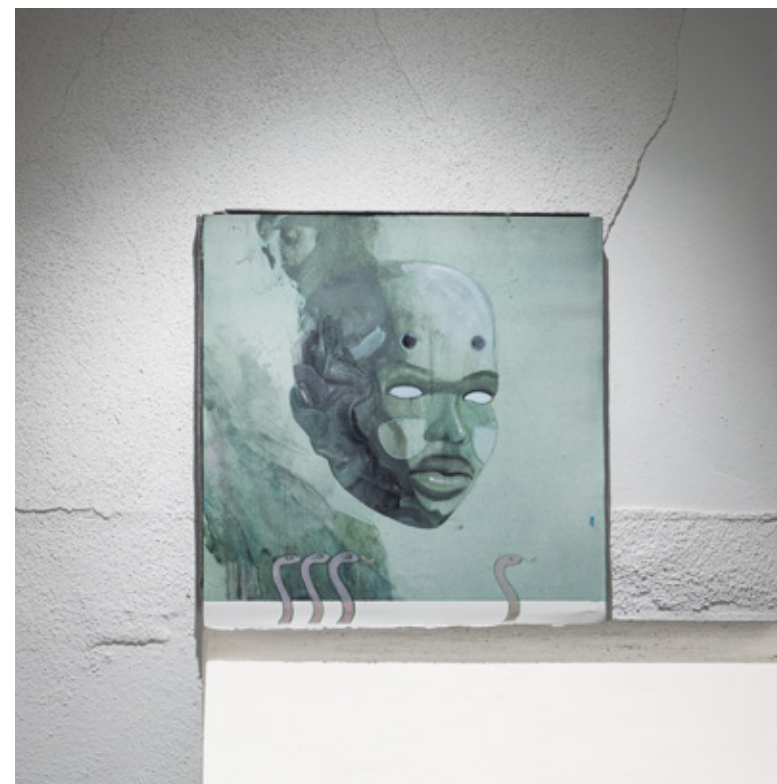
Fajčíkovou také baví rozvíjet propojení vizuálního prožitku z atmosféry, kterou se snaží zobrazit, s hmatatelnou a čichem vnímatelnou materiálností. I proto jsou její obrazy hodně zelené, rozkvetlé i potenciálně jedovaté; doplňuje je například nevelmi podmanivá limitovaná edice autorské vůně. Rovněž samotný podklad jejích maleb není tím, co byste na první pohled hádali – jedná se z velké části o papír nakaširovaný na desky ze dřeva. Jde o něco křehkého, archaického, a přitom Istivého. Pod svůdným závojem Fajčíkové archetypálních postav se totiž skrývá zrcadlo, ve kterém si můžeme udělat obligátní *selfie*, nebo spatřit svůj kreativní potenciál i daleko za hranicami prokreace, do kterých nás snaží *updejtnutá* verze patriarchy ještě pořád nahnat všemi dostupnými prostředky.

are covered by a mask or veil as a symbol of inaccessibility and secret. Furthermore, the artist consciously works with the ambivalent symbolism of the jewelry chain / shackles, the sickle for collecting herbs / weapons or the figures of young girls / the fleeting beauty and monetization of everything. The admirable knowledge of the witches about the effects of various herbs ironically alludes to the compositions of figures taken from fashion magazines, which seek to convey the illusion of achieving eternal youth precisely in the form of miraculous ointments and potions. Long before the wellness industry was monetized, ointments were indeed subversive tools for rites of passage, their hallucinogenic effects were symbolic gateways to an imaginary flight outside the body. What goddesses do we praise today when we apply retinol cream at night, what do we pray for?

Fajčíková enjoys developing a connection between the visual experience of the atmosphere she is trying to portray and the tangible and perceptible materiality. This is why her paintings are green, flowery and potentially poisonous, accompanied by a deliberately not appealing limited edition of fragrance. Also, the very base of her paintings is not what one would guess at first – it is largely a paper mounted on wooden panels. It is something fragile, archaic and yet cunning. Beneath the seductive veil of archetypal figures, there is a mirror in which we can take the obligatory *selfie* or see our creative potential far beyond the boundaries of procreation, into which the updated version of patriarchy is still trying to lure us by all available means.

Moon Harvest

Eva Fajčíková

THE
WHITE
ROOM

6. 10. — 2. 11. 2023
The White Room

Text / Text: Miroslava Urbanová
Kurátorka / Curator: Miroslava Urbanová
Textové korektury / Proofreading: Michal Jurza
Fotografie / Photo: Marcel Rozhoň
Grafický design / Graphic design: Pavel Ticho(ň)

Eva Fajčíková (*1990) je malířkou, absolventkou pražské Akademie výtvarných umění, jejíž tvorba se zaměřuje na dvě hlavní témata, a to jednak na dílo figurální, jednak prostředím videoher. Ve figurální části své tvorby kombinuje prvky již existujících mytologií, folklóru a spirituality k vytvoření hybridního slovníku, kterým zkoumá komplexnost ženských postav. Postavy jsou často inspirovány módními magazíny, zejména italským Vogue, jehož je vášnivou sběratelkou. Druhé Fajčíkové nasměrování do pole platformových her cílí k ohledávání archetypálních míst, jako jsou např. ruina, les, portál apod. Každý obraz se stává individuálním levellem ve fiktivní hře, kterou může divák procházet vizuálně. K dispozici je i počítačová hra, jež využívá autorčiny malby, čímž se kruh digitálních a analogových inspirací uzavírá.

Miroslava Urbanová (*1991) je nezávislá kurátorka. V současné době pracuje jako vedoucí Galerie Medium v Bratislavě. Vystudovala magisterský obor dějiny umění na Vídeňské univerzitě, předtím studovala na Univerzitě Komenského v Bratislavě. Jako výtvarná kritička přispívá převážně do slovenských časopisů o umění a podílí se na redakci feministického newsletteru *Kurník*.

Eva Fajčíková (*1990) is a painter, a graduate of the Academy of Fine Arts in Prague, whose work focuses on two main themes: figurative work and video games. In the figurative part of her work, she combines elements of pre-existing mythologies, folklore and spirituality to create a hybrid world that explores the complexity of female characters. The figures are often inspired by fashion magazines, particularly Italian Vogue, of which she is an avid collector. Her other interest is in the field of platform games that explores archetypal places such as ruins, forests, portals, etc. Each image becomes an individual level in a fictional game that the viewer can navigate through visually. There is also a computer game that uses the artist's paintings, thus completing the circle of digital and analogue inspirations.

Miroslava Urbanová (*1991) is an independent curator. Currently, she works as the head of the Medium Gallery in Bratislava. She holds a master's degree in Art History from the University of Vienna and Comenius University in Bratislava. As an art critic, she contributes mainly to Slovak art magazines and participates in the editing of the feminist newsletter *Kurník*.

PRAGOVKA ART DISTRICT

Pragovka Gallery
Kolbenova 923/34a – 190 00 Praha 9
METRO B – Kolbenova / TRAM – Poštovská
otevírací doba galerie: út-pá 14:00–20:00, so-ne 12:00–18:00
www.pragovkagallery.cz

